रमणाय क्रीडार्थं ज्योतिरविन्दन् सूर्य्यरश्मिरूपं प्रकाशं लब्ध-वान्। एते ऋचौ कस्मिंश्चिदैन्द्रे कर्म्मणि याज्यानुवाक्ये॥

सप्तदशीमाह। "अश्विनाववसेनि ह्वये वाम्। आ नूनं यातꣳ सुकृताय विप्रा। प्रातर्युक्तेन सुवृता रथेन। उपागच्छतमव-सागतं नः" इति। हे अश्विनौ वां युवां अवसेऽस्मद्रक्षणार्थं निह्वये नितरामाह्वयामि। हे विप्रा मेधाविनावश्विनौ सुकृ-ताय शोभनकर्म्मसिद्ध्यर्थं नूनमायातमवश्यमागच्छतम्। प्रात-र्युक्तेन प्रातःकाले अश्विभ्यां संयुक्तेन सुवृता शोभनवर्त्तनेन रथेन उपागच्छतं समीपे समागच्छतम्। समागमने कारण-मुच्यते, अस्माकमवसा रक्षणेन आगतम् आगच्छतम्॥

अथाष्टादशीमाह। "अविष्टं धीष्वश्विना न आशु। प्रजा-वद्रेतो अह्रयन्नो अस्तु। आवान्तोके तनये तूतुजानाः। सु-रत्नासो देववीतिं गमेम" [७] इति। हे अश्विनौ आसुधीषु कर्म्मानुष्ठानबुद्धिषु नोऽस्मान् अविष्टं अवतं रक्षतं नोऽस्माकं रेतः प्रजावदपत्ययुक्तं सत् अह्रयं अलज्जाकरमस्तु। अप-त्याभावे निषिक्तं रेतः लज्जाकरमेव स्यात्। आवां वयं तोके तनये पुत्रे पौत्रे च तूतुजानाः क्षिप्रं यतमानाः सुरत्नासः शोभनरत्नोपेताः देववीतिं देवैः काम्यमानं यज्ञं गमेम प्राप्नुयाम। एते ऋचौ आश्विने कर्म्मणि याज्यानुवाक्ये॥

अथैकोनविंशीमाह। "त्वꣳ सोम क्रतुभिः सुक्रतुर्भूः। त्वं दक्षैः सुदक्षो विश्ववेदाः। त्वं वृषा वृषत्वेभिर्महित्वा। द्युम्नेभि-र्द्युम्न्यभवो नृचक्षाः" इति। हे सोम त्वं क्रतुश्चास्मदनुष्ठितैः